

GARLAND JEFFREYS

Volgende maand op het Rhythm & Blues festival van Peer en in augustus op de bühne van de Lokerse Feesten!!

Garland Jeffreys ijvert in zijn repertoire voor gelijke rechten over de grenzen en volkeren heen. In tegenstelling tot veel activisten wordt dit thema eerder subtiel verpakt in aanstekelijke soepele reggaebeat en strakke rock. De zanger vindt al ruim 35 jaar de juiste balans tussen woord en muziek en passeert in nauwelijks één jaar al voor de vierde keer in ons land.

Garland Jeffreys geldt zowat letterlijk als de verpersoonlijking van het fenomeen smeltkroescultuur zoals je die destijds vooral in New York aantrof.

Op 29 juni 1943 zag de zanger, die zowel zwarte als blanke genen draagt, aangelengd met wat Cherokee en Puertoricaans bloed, het levenslicht in Sheepshead Bay, Brooklyn. In deze voorstad van New York City groeide hij op in zo'n typisch gezin uit de lagere middenklasse. Het gezin woonde in een buurt die vooral bevolkt was door Italiaanse en Joodse families. Als kind wordt hij blootgesteld aan de meest uiteenlopende muziek. Zijn jonge moeder, ze was amper zestien toen ze beviel, luisterde veel naar muziek. Duke Ellington, Count Basie, Sinatra, Dinah Washington waren destijds populair. De jonge Jeffreys zoog al deze muzikale invloeden op. In de jaren vijftig was het al R&B, doowop wat de klok sloeg The Moonglows, Sam Cooke, Jackie Wilson. Later volgde rock 'n roll Chuck Berry, Little Richard, Bo Diddley. "Here Comes Gene Vincent, Buddy Holly and Jerry Lee" (uit 'Hail Hail Rock 'n Roll').

De andere grote fascinatie is kunst in al haar aspecten. Op de Syracuse Universiteit volgt Garland de richting kunstgeschiedenis, op de campus ontmoet hij Lou Reed.

The Band

Jeffreys speelt in die periode al in talloze lokale groepen zoals Train Romeo. Met de laatste uit het rijtje, Grinder's Switch, neemt hij in 1969 de gelijknamige langspeler op voor het Vanguard-label. Zowat alle composities zijn van de hand van Jeffreys zelf. De uitvoering is minder persoonlijk getint. Blijkbaar hadden ze iets te aandachtig en uitvoerig naar 'Music from Big Pink' geluisterd. Invloeden die overduidelijk te horen zijn. Met name de driedelige zangpartijen van Jeffreys, gitarist Ernest Corallo en Stan Szelest leunen angstvallig dicht aan bij de verrichtingen van The Band. Niet echt verwonderlijk. Szelest vinden we later terug bij The Band op het in '93 uitgebrachte 'Jericho' waar hij de betreurde Richard Manuel verving. Overigens figureerde Szelest als zeventienjarige snaak samen met andere Bandleden bij Ronnie Hawkins' Hawks tot hij vervangen werd door Manuel. Bovendien heeft ook drummer Sanford Sonikoff een verleden bij The Hawks. De kiemen van de ontluikende singer-songwriter in Jeffreys zijn in enkele songs duidelijk al aanwezig maar het gebrek aan eigen identiteit speelt duidelijk parten.

Jeffreys allervroegste creatie werd voor het eerst door een soort muzikale drievuldigheid vertolkt in The Ballroom Farm, een plaatselijke club. Vriend Lou krijgt daarbij assistentie van John Cale en ene Eric Burdon. Cale is blijkbaar onder de indruk. Even later prijkt niet alleen de song 'Fairweather Friend' op Cale's soloplaat 'Vintage Violence' maar ook enkele groepsleden

van Grinder's Switch fungeren als begeleiders in de studio. Jeffreys, die de hoesnota's verzorgt, heeft ondertussen het besluit genomen voluit voor de muziek te gaan. Zelfs een langdurige studiereis naar Italië, waar hij zich in Florence in de renaissance verdiept, kunnen hem niet van zijn voornemen afbrengen.

Wild In the Streets

Blijkbaar is de lokroep van de muziek én Manhattan te sterk. Hij keert terug en profileert zich als soloartiest in het clubcircuit. In 1973 levert hij het titelloze solodebuut af. Het is een destijds schromelijk onderschat werkstuk waar de verhalen over het New Yorkse straatleven verder uitgediept worden, een repertoire dat thematisch vergelijkingen oproept met het toenmalige werk van Lou Reed en Bruce Springsteen maar minder geapprecieerd werd door het platenkopend publiek. Het rockende, oorspronkelijk enkel op singleformaat uitgebrachte 'Wild In The Streets' wordt wel een radiohit en krijgt een herkansing op 'Ghost Writer'.

Naast de rock, soul en jazzinvloeden zijn eveneens meer exotische stijlen met een merkwaardige souplesse verwerkt. In het op een aanstekelijk reggaedeun gebouwde 'I May Not Be Your Kind' worden de interrassiale verhoudingen afgetast. 'Why-O' is een onverholven aanklacht tegen het virulente racisme. De hypnotische titeltrack 'Ghost Writer' is een superieure reggae voortgestuwd door de onwrikbare ritmetandem Steve Gadd-Anthony Jackson. 'Spanish Town', ingeleid met een intro op Spaanse gitaar van Hugh McCracken, is een eerbetoon aan de familiale roots. De overige tracks trekken de kwaliteitslijn door. Een absoluut muzikaal meesterwerk waarbij de opvolgers verbleken. Het een jaar later uitgebrachte 'One Eyed Jack' wordt door een te gesofisticeerde, smettelooze productie geneukt. 'American Girl & Boy' luiden een voorzichtige remonte in. De conceptplaat met een ruwe schets van het problematische dagelijkse leven van twee opgroeiende New Yorkse straatkinderen, bevat naast sterk werk zoals 'Bring Back The Love' de megahit 'Matador'. De roem blijft echter beperkt tot Europa en de zanger verbreekt zijn platencontract en overweegt zelfs even zich in Parijs te vestigen.

Escape from your past, escape from Brooklyn, escape at last...

Het schrijnende, autobiografische 'Christine' waarbij Jeffreys een pijnlijke liefdeshistorie in de lichtstad van zich afschreeuwt vormt samen met '96 Tears' (een aanstekelijke strakke remake van de sixties-hit van Question Mark & The Mysterians) de smaakmaker van 'Escape Artist, het sterkste werkstuk sinds 'Ghostwriter'. Het samenwerkingsverband met de ritmesectie van The Rumour, aangevuld met de klavierspelers van Springsteens E-Street Band en oude gabber Alan Freedman op gitaar, blijft na al die jaren nog steeds onweerstaanbaar. Er volgt nog een Live-registratie, eveneens met de van Graham Parker overgelopen begeleiders. 'Guts For Love' uit 1983 betekent de artistieke zwanenzang. De sociaal geëngageerde onderwerpen als onderdrukking (El Salvador) en persoonlijke emoties beklijven minder dan voordien. Toch nog een fraaie bewerking van Jr. Walker's 'What Does It Take'. In de bijbehorende grappige videoclip figureren oude vriend Lou Reed als professor en acteur Harvey Keitel als bevriende nachtclubbezoeker. Een luchtig tegengif voor de wrange realiteit van 'El Salvador'. Met deze kritische beschouwing kan Jeffreys het in thuisland Amerika helemaal schudden. Het wordt angstvallig stil rond de New Yorker. Een stilte die zo'n negen jaar zal aanhouden. Na zes langspelers in amper zeven jaar is het de hoogste tijd

voor een retraite. Met vrienden en familie pendelen tussen Amerika en Europa. Eindelijk ruimte om te schrijven en lezen en tussendoor een beetje aan demo's prutsen. De literatuur met ondermeer de biografie van Malcolm X en de muziek van Curtis Mayfield werken blijkbaar erg inspirerend.

Armani

De stilte wordt in '91 doorbroken met 'Don't Call Me Buckwheat' een schitterende studie van de complexe raciale spanningsvelden in songs zoals 'Welcome To The World', 'Color Line', 'I Was Afraid Of Malcolm', 'Racial Repertoire', 'Murder Jubilee' en de intrigerende titelsong. Confronterende manifesten op het reggaeritme van grootmeesters Sly Dunbar en Robbie Shakespeare, afgewisseld met speelse Latinpop en flarden hip hop. Voor de rest een emotionele terugblik met het magistrale 'Hail Hail Rock 'n Roll' waarin de muzikale helden van de auteur passeren. De ijle falsetto in de romantische sfeervolle doowop 'I'm Not A Know It All' is een fraaie afsluiter. 'Buckwheat' krijgt vooral in Europa, waar anders, een enorme respons die in een succesvolle tournee resulteert. Vijf jaar later is er 'Wildlife Dictionary' waarop de liefde en seksualiteit centraal staan. Weerom een boeiende exploratietocht van een geniale songwriter. Het nummer 'Sexuality' krijgt meer aandacht omdat de bijbehorende videoclip in een reclamecampagne voor een parfum van Giorgio Armani schittert. De ontmoeting met Armani leidt tot het creëren van de begeleidende soundtrack voor de prestigieuze catwalkshow van de Italiaanse modekoning.

Het duurt opnieuw bijna tien jaar voor we van Jeffreys iets vernemen. De man werkt in stilte verder en treedt voor het eerst in negen jaar op in New York samen met Reed en Springsteen. Hij verschijnt in het kader van Scorcese's project 'The Blues in The Soul Of A Man' geregisseerd door Wim Wenders met een feilloze vertolking van Skip James 'DC Hospital Blues'. Vorig jaar verscheen een foutloos overzicht 'I'm Alive', genoemd naar het energieke nieuwe nummer dat de compilatie opent. Met een stomende set in de Gentse Handelsbeurs en op de festivalwei van Cactus bewijst Garland Jeffreys dat we nog steeds rekening met de bijna vergeten New Yorker dienen te houden. Begin dit jaar stond de onverslijtbare performer op de planken van de Ancienne Belgique.

Deze zomer (zaterdag 14 juli) staat de man op het podium van het Rhythm & Blues Festival in Peer, net voor de onvolprezen Mavis Staples.

Meer info:

www.break-away.com

www.garlandjeffreys.com

www.lokersefeesten.be

Cis Van Looy

Discografie:

1969: Garland Jeffreys Grinder's Switch – Vanguard 6550

1973: Garland Jeffreys – Atlantic 7523

1977: Ghost Writer – A&M 4629

1978: One Eyed Jack – A&M 4681

1979: American Girl & Boy – A&M 4778

1981: Escape Artist – Epic 36989

1982: Rock 'n Roll Adult – (Live) Epic 37436 1983: Guts For Love – Epic

38190

1991: Don't Call Me Buckwheat - RCA 90588 1997: Wildlife Dictionary - RCA
38492

2006: I'm Alive - (compilatie '73-'97+3 nieuwe tracks) Universal 55098